

drepturile față de acuzat, astfel încât nici nu poate fi garantat dreptul său la repararea prejudiciului îndreptându-se împotriva patrimoniului și a drepturilor patrimoniale ale acuzatului, în conformitate cu articolul 50 din Codul de procedură penală, un asemenea drept neputând fi, astfel, exercitat *de facto*?

- 3) Noțiunea de „aceeași întreprindere” menționată la articolul 2 din Regulamentul (CE) nr. 994/98 ⁽⁵⁾ al Consiliului din 7 mai 1998, coroborat cu articolul 2 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 69/2001 ⁽⁶⁾ al Comisiei din 12 ianuarie 2001, trebuie interpretată doar din punct de vedere formal, în sensul că este necesar și suficient să se stabilească dacă societățile în cauză au personalitate juridică autonomă în temeiul ordinii juridice naționale, astfel încât se poate acorda fiecareia dintre aceste societăți un ajutor de stat în cuantum de până la 100 000 de euro, sau criteriul decisiv este modalitatea efectivă de funcționare și de administrare a acestor societăți, deținute de aceleași persoane sau prin intermediul acestora, ca și cum ar fi vorba despre un sistem de filiale administrate de o societate-mamă, chiar dacă fiecare are personalitate juridică proprie în temeiul dreptului național, astfel încât trebuie considerate ca formând „aceeași întreprindere” și, în calitate de ansamblu unic, pot beneficia doar o singură dată de un ajutor de stat în cuantum de până la 100 000 de euro?
- 4) În sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene ⁽⁷⁾ din 26 iulie 1995, termenul „prejudiciu” [care trebuie reparat] se referă numai la acea parte a fondurilor obținute în mod necuvenit care este direct legată de comportamentul fraudulos sau se referă și la costurile efectiv suportate și fidel documentate și la utilizarea subvenției, în cazul în care dovezile arată că cheltuielile aferente acestora au fost necesare pentru a disimula comportamentul fraudulos, pentru a întârzia descoperirea comportamentului fraudulos și pentru a obține întreaga sumă a ajutorului de stat acordat?

⁽¹⁾ Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului (JO 2012, L 314, p. 57)

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 1260/1999 al Consiliului din 21 iunie 1999 de adoptare a dispozițiilor generale privind Fondurile Structurale (JO L 161, 26.6.1999, p. 1).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 1681/94 al Comisiei din 11 iulie 1994 privind neregulile și recuperarea sumelor plătite în mod necorespunzător în cadrul finanțării politicilor structurale, precum și organizarea unui sistem de informare în acest domeniu (JO 1994, L 178, p. 43, Ediție specială 14/vol. 1, p. 9)

⁽⁴⁾ Avizul Secției penale a Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă a Republicii Slovace) din 29 noiembrie 2017.

⁽⁵⁾ Regulamentul (CE) nr. 994/98 al Consiliului din 7 mai 1998 de aplicare a articolelor 92 și 93 din Tratatul de instituire a Comunității Europene anumitor categorii de ajutoare de stat orizontale (JO 1998, L 142, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 31)

⁽⁶⁾ Regulamentului (CE) nr. 69/2001 al Comisiei din 12 ianuarie 2001 de aplicare a articolelor 87 și 88 din Tratatul CE la ajutoarele *de minimis* (JO L 10, 13.1.2001, p. 30)

⁽⁷⁾ Convenția elaborată în temeiul articolului K.3 TUE, privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene (JO 1995, C 316, p. 49)

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne (Franța) la 13 august 2019 – BNP Paribas Personal Finance SA/VE

(Cauza C-609/19)

(2019/C 348/13)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne

Părțile din procedura principală

Reclamantă: BNP Paribas Personal Finance SA

Pârât: VE

Întrebările preliminare

- 1) Alineatul (2) al articolului 4 din Directiva 93/13 ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că constituie obiectul principal al unui contract de împrumut exprimat în monedă străină și rambursabil în moneda națională, fără a putea fi luate în considerare în mod izolat, clauzele care stipulează rambursări în rate fixe deduse mai întâi din dobânzi și care prevăd prelungirea duratei contractului și majorarea ratelor pentru plata soldului împrumutului, acest sold [putând] crește în mod semnificativ în urma variațiilor cursului de schimb?

- 2) Alineatul (1) al articolului 3 din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că clauzele care prevăd plăți în rate fixe deduse mai întâi din dobânzi și care prevăd prelungirea duratei [contractului] și majorarea ratelor pentru plata soldului împrumutului, sold care poate crește în mod semnificativ în urma variațiilor cursului de schimb, creează un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților la contract, în special prin faptul că expun consumatorul unui risc disproporționat de schimb valutar?
- 3) Articolul 4 din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că impune ca aprecierea caracterului clar și inteligibil al clauzelor unui contract de împrumut exprimat în monedă străină și rambursabil în monedă națională să se facă prin referire, în momentul încheierii contractului, la contextul economic previzibil, în speță consecințele dificultăților economice din anii 2007-2009 asupra variațiilor cursurilor de schimb, ținând seama de competența și de cunoștințele creditorului profesionist și de buna sa credință?
- 4) Articolul 4 din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că impune ca aprecierea caracterului clar și inteligibil al clauzelor unui contract de împrumut exprimat în monedă străină și rambursabil în monedă națională să se facă verificându-se dacă acel creditor, care dispune de competența și de cunoștințele unui profesionist, a comunicat consumatorului informații, în special cifre, exclusiv obiective și abstracte care nu țin seama de contextul economic care poate avea efecte asupra variațiilor cursului de schimb?

(¹) Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO 1993, L 95, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273).

**Recurs introdus la 21 august 2019 de Alfamicro - Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, Lda.
împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a doua) din 28 iunie 2019 în cauza T-64/18, Alfamicro/Comisia**

(Cauza C-623/19 P)

(2019/C 348/14)

Limba de procedură: portugheza

Părțile

Recurentă: Alfamicro - Sistemas de computadores, Sociedade Unipessoal, Lda. (reprezentanți: G. Gentil Anastácio și D. Pirra Xarepe, avocați, și M. Stock da Cunha, avocată stagiară)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurente

- anularea Hotărârii Tribunalului pronunțate în cauza T-64/18 (¹);
- anularea Deciziei C(2017) 8839 final a Comisiei din 13 decembrie 2017;
- obligarea Comisiei Europene la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Recurenta susține că faptul generator al unei creanțe contractuale este însuși contractul. În consecință, în cazul în care Comisia a avut ocazia să își formuleze pretențiile în acțiunea declaratorie, dar nu a făcut nimic în această privință, nu poate, ca urmare a pronunțării hotărârii, să emită titluri executorii cu privire la sume aferente creditului de trezorerie.

Comisia a săvârșit un abuz de putere.

În hotărârea declarativă (T-831/14) (²), Tribunalul a statuat cu privire la creanța Comisiei rezultată din convenția de subvenționare și nu, astfel cum susține actualmente în mod eronat Tribunalul, cu privire la costurile neeligibile referitoare la perioada acoperită de audit.